

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 1, БРОЙ 5, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СОУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2011

Защо избрах да уча във "Вазов"

стр. 11 и 12

Нашето тридневно пътуване между културите

стр. 5 и 6

Защо обичам Плевен?

Александра Василева бе отличена в конкурса за фотография за Празника на Плевен

стр. 4

НА ПРИЦЕЛ проф. Григор Горчев: Човек е създаден, за да остави нещо след себе си

Убедени сме, че проф. Горчев няма нужда от представяне не само в Плевен, но и в България и в света. За него като професионалист, ръководител и общественик може да прочетете навсякъде. Затова и избрахме да разговаряме с него, водени от желанието си да ви запознаваме в тази рубрика с успешни хора и да илюстрираме пътя до успеха. За нас това е важно. Но никога не сме си представяли, че ще е толкова въздействаща срещата с него, както и че такъв реализиран и зает човек ще намери един час време за две деца. Респектирани и много притеснени влязохме при него и ви уверяваме, че тази среща бе от ония, които човек помни за цял живот. Дано в тези думи той да усети нашата благодарност, защото ние сме сигурни, че чрез думите му ще разберете онова, което усетихме ние. И тези думи на благодарност към него, надяваме се, ще са от името на всички ученици от нашето училище.

- ✓ Интервю с проф. Горчев – стр. 2
- ✓ За реализацията на наши ученици – стр. 3

7 училища в ИТ надпревара във "Вазов"

87 деца участваха в Третото общинско състезание по информационни технологии.

Участниците бяха посрещнати радушно още във фойето на нашето училище. Имаше предварително разпределение на работните места и всеки ученик бързо намери своето. След работата по теста участниците бяха почерпени и освободени за малка почивка.

Атмосферата в деня на състезанието беше творческа, спокойна и работна. Състезаваха се 87 ученици в 5 категории – 4, 5, 6, 7 и 8 клас от 7 плевенски училища - СОУ „Иван Вазов“, НУ „Христо Ботев“, ОУ „Петър Берон“, СОУ „Христо Смир-

ненски“, НУ „Патриарх Евтимий“, ОУ „Йордан Йовков“, МГ „Гео Милев“. Регламентът предвиждаше два модула – тест за един час, който носи максимално 100 точки, и практическа задача за 1 час, отново за 100 точки. Състезателните материали са изработени от преподаватели по информатика и информационни технологии в училището ни. Задачата за IV клас - от Клавдия Иванова. Тестовите и практическите задачи са дело на Десислава Борисова и Димитър Данаилов – за 5 клас; на Мария Русева и Наталия Иванчовска – за 6 клас; на Валентина Петрова и Красимира Върбинска – за 7 клас; на Ани Петрова – за 8 клас. продължава на стр. 4

ЛАБЕЛ

[emukemu]
[opakovka]
[реклама]

[Плевен] [България]
[бул. Георги Кочев 100]
[тел./факс: 064 800 557]
[e-mail: label.ood@gmail.com]
[www.label.bg]

LABEL Ltd
[labels] [packaging] [advertising]

Нежното докосване на чистотата!

Плевен, ул. „Дойран“ № 160
Тел.: (064) 680 120
Моб. тел.: 0887 / 97 59 24
www.ema-bg.com

С нашата съгражданка

Люси Дяковска
стр. 6

Н А П Р И Ц Е Л

- Да започнем с началото – какво средно училище завършихте, какъв ученик бяхте, любими предмети?

- Като вас. Завърших гимназия. Любимите ми предмети бяха математика и френски език. Завърших гимназията в Трявна. Роден съм във Велико Търново, а живея в Трявна. Бях отличен ученик, завърших с отличие - 5,93. Имах една петица по математика. Между другото бях много буен. Много спортувах и обичах да играя баскетбол. В междучасията използвах всяка минута да спортувам. Бях много активен.

- Медицината детска мечта ли беше или просто така се случи?

- Така се случи. Аз никога не съм мислил да стана лекар. Искан да уча френска филология. Баща ми беше преподавател по френски. Аз съм отраснал с френски език и реших да се занимавам с това, но баща ми за първи път ми се противопостави. Според него езикът може да бъде добавка към нещо основно, тоест да се кандидатства с нещо друго, а езикът може само да ти помогне. Тогава се насочих към медицината.

- Обичате ли да слушате музика, как се променяха вкусовете Ви през годините?

- Стандартно, рок музиката ми е любима още от едно време и си остава засега и за в бъдеще. Рок музиката е вечна. Аз съм против днешната чалгализация на обществото и смятам, че това е един „проект“, който действа много пагубно на нацията. Безвкусни песни, евтини кампании, презентации, реклами, пускани по националните телевизии, пресата. Отдава се много значение на нещо несъществено. Не може водещите емисии да започват с живота на някоя фолкпевица, това го няма никъде по света, но за жалост става в България. Така че съм много критичен към тези неща. Постоянно го казвам – мразя фолка и смятам, че тази попфолк музика ще ни доведе до момент, когато самото общество ще плаща много заради социалната си и нравствена изостаналост. Мога само да ви кажа - обичайте хубавата съвременна музика, но без попфолк!

- Какво правите в свободното си време, как почивате, кои са Вашите хобита?

- Лятото обичам много планинското каране на колело, зимата карам ски. Това е спортуването, ако ми остане време. Еwentуално ако мога да открадна някоя неделя, иначе друго свободно време нямам.

- Остава ли Ви време да четете нещо различно от медицинска литература и какво?

- За жалост много малко време. Аз съм ангажиран почти през цялото време и когато съм свободен, тогава чета медицинска литература, защото медицината се развива много бързо и човек трябва да бъде в крак с нея, особено с хирургията. Имам много любими книги. Като дете се увличах по корабоплаването, приключенията и има една интересна книга - „Великите морски открития“, която съм чел поне 30 пъти. От френската литература - на Морис Дрюон – „Железният крал“, обичам също френската история.

- В ученическите си години какво правехте, какво Ви вълнуваше?

- Нашето време беше съвсем различно. Основно бях много ангажиран със самия учебен процес. В свободното си време спортувахме. Имахме вечерен час - 9 часа. Сега тийнейджърите искат масово да „гребат с шепи от живота“, което е проблем. Ние след 18-годишна възраст ходехме в казарма, след това в университета и всичко останало така се нарежда хронологично.

- Различни ли са младите хора днес в сравнение с времето преди 20 години, да речем, и с какво?

- Много. Аз всеки ден работя със студенти, те не са мотивирани. Сега живеем във високотехнологично общество и това е съвсем естествено. Но по този начин се губи пряката връзка с духовността, тоест помалко се четат книги. Нашето поколение беше по-подготвено да влезе във висшето училище. Преди, за да влезеш медицина, трябваше да изкараш на изпита по биология и химия най-малко 5,50 или 6 и почти пълно отличие от дипломата. Сега с 3,50-4 влизаш медицина, което си е проблем. За това тежко образование трябва хората да са подготвени много сериозно, да са с голям потенциал, за да могат да се справят с учебния процес и някои студенти изостават, презаписват. Това не е само с медицината, но и с юристиката. Кандидат-студентите масово нямат добра подготовка от училищата. Рядкост са добре подготвените кандидат-студенти. За жалост държавата не прави нищо да смени системата, т. е. всеки, който има отлична оценка по биология и химия, да запише медицина и да може да учи след това. Първата година ние ще отсеем тези, които са мотивирани, които учат, които се стремят. Например от 200 човека да отсеем 50-60, които са надеждни и ще успеят да продължат в тази насока, а не да изкараме пак 200.

- Вие ходихте ли на частни уроци, когато се подготвяхте за кандидатстудентски изпит?

- Ходих на частни уроци при една доцентка, която преподаваше биология в Софийския университет, но само една пролетна ваканция – 10 дни, всеки ден по един час. Това ми бяха частните уроци. Просто да ме насочи основно по тематиките и една консултация, това беше.

- Смятате ли, че в днешно време гимназист, насочил се към медицината, може да постигне такъв успех, без извънкласни уроци и допълнителна помощ?

- Аз смятам, че да, защото тук системата на частните уроци е сбъркана отвсякъде. Аз познавам много студенти, които са приети и завършват медицина без частни уроци. Естествено може да има някакви консултации, дори да се прикачите към някой преподавател в продължение на 2 години също е нормална работа. Защото биологията е стандартно нещо,

което не се променя и почти се изуставят темите, което е неправилно. Учи се само за да се влезе в университета. Ето, това е разликата в тази селекция, за която казвам, че е грешна. Такава кандидатстудентска кампания като нашата няма във Франция, Англия. Те след 10 клас се профилират в две насоки. Едната е хуманитарен профил – за тези, които

искат да станат адвокати или пък икономисти. Отивате в поток, в който се учи много литература, история. За медицината ви трябва повече биология, химия и езици естествено, те са много важни. И вече след това държите матура по тези предмети, с които може да запишете висше учебно заведение. Тоест решавате, изкарвате матура, отивате и записвате, каквото искате. И вече само от вас зависи дали ще завършите, или няма да завършите, защото вече са високи изискванията, учи се много. А при нас какво - учи се примерно 2 години и пада мотивацията, след това ние ги тикаме 6 години да завършат, което си е проблем. Има студенти, които се отказват, но рядко. В повечето случаи презаписват, презаписват и учат 7-10 години и все пак завършват.

- Колко езика владеете?

- Три – френски, английски, руски и български, значи 4. Без езици не може. Моята подготовка по френски ми помогна, за да специализирам във Франция 2 години. Там също научих много неща. Ако не беше френският, не бих могъл да съм във френско-медицинската школа. Тогава трудно се излизаше от България. Сега става лесно излизането, но трябва езици. Още отсега ви казвам - учете езици, защото без тях не може, и то най-малко два езика, защото само английски не стига. Моята дъщеря завършва във Франция и освен френски, който не се брои там, учат още два езика задължително. Учи английски и испански.

- Има ли правила, които определят един лекар като „добър“? Как подбирате екипа си?

- Основно да бъдат положително настроени хора, с позитивно излъчване, работливи, коректни и честни. Това са ми основните критерии, защото самата работа се учи, образно казано. Един човек, завършил медицина, ще научи нещата и ако е добър като интелект,

като характер, това го определя като „добър“.

- При нас в специализирани паралелки се обучават много ученици, които са решили да стават лекари. Какво ще ни кажете – да се отказваме ли, или пък защо да не се отказваме?

- Ако са решили да кандидатстват само за да кажат, че са лекари – още отсега да се откажат. Има та-

от вас зависи съдбата на този човек, който е на масата, защото ти понякога лекуваш, понякога може да задълбочиш състоянието му. А когато излизам, чувствам удовлетворение, все пак съм направил нещо добро. Много е специфично чувството, когато усещаш как един човек отива нагоре, а ти го хващаш и го връщаш на земята. Човешкият живот е нещо много интересно и аз съм доволен, че съм спасил много хора от сериозни заболявания, което ми носи голямо удовлетворение. Човек трябва да прави добрини в този живот.

- В последно време дават по медиите, че зачестяват лекарските грешки. Каква е причината за тях?

- Лично аз мога да разделя този въпрос на две части. Едната е, че лекарски грешки е имало и ще има. Самите лекарски грешки са несъзнателни, защото аз не мога да си представя как един медик ще направи нещо умишлено. Повечето от тях са от неподготвени хора и от недоглеждане, лекарска немарливост. Те стават навсякъде, не само в България, но и в САЩ, в Западна Европа. Въпросът е как самото общество ще погледне на това, защото при нас се получава нещо неприятно като противопоставяне между обществото и лекарите, което е грешна, евтина тенденция. Не може умишлено да се раздухва една трагедия, грешка, която приключва фатално, и да се противопоставя съсловието (медиците) срещу цялото общество. В западните демокрации, в САЩ си има адвокати, които се занимават с лекарски грешки, лекарите са със застраховка за лекарска грешка, което е нормално, защото никой не е безгрешен. Това са неща, за които отиваш в съда - плащат се неустойки, но никой не занимава цялото общество с трагедията на дадено семейство. Това го няма никъде другаде по света. Нацията трябва да е единна, така ще се управлява по-лесно. Това са малко въпроси по политология. Май се отклонихме от въпросите.

- Ние хем искаме да сме много добри, хем мислим, че бремето на най-добрите е тежко. Къде е истината? И има ли право на грешки най-добрите?

- Няма безгрешни хора. И най-добрите грешат. Това е нормално - въпросът е човек да осъзнае грешката си, да я анализира и адаптира към самите обстоятелства. И най-важното - да не я повтаря.

- Коя е най-сериозната Ви грешка, за която съжалявате?

- Този въпрос малко ме затруднява. Понякога се чудя дали не е моя грешка, че не останах в Западна Европа. Това е единственото, което ме е тормозило, защото тогава животът ми щеше да се развие по друг начин, но пък може би не е грешка. Не мога да преценя в момента. На операционната маса не ми се е случвало засега и дано не греша. Естествено грешал съм при поставянето на диагноза, но това е нормално, защото преглеждам около 30-40 пациенти на ден и това става обикновено, когато съм преуморен и тогава мога да не оценя даден елемент от диагнозата.

- Има ли достатъчно интерес

към Плевенския университет от страната и чужбина? Кои студенти са по-добри – българските или чуждестранните?

- Плевенският университет е много атрактивен. Той стои много добре в България. Освен това и в чужбина, защото единствено в България от района (Гърция, Турция, Сърбия) се развива роботизираната хирургия, която е като визитна картичка на висшето училище. Утре (19 май, бел. авт.) се прави обучение на колеги от Англия, Италия, Румъния, Гърция на работа „Da Vinci“. Има голям интерес към тридневния курс и към университета. Тук има много македонци, индийци, американци, японци, турци, така че по отношение на студентите - има добри студенти. Всяка нация си има характерни черти. Имаме както добри български студенти, така и чуждестранни. Японците са много точни и задълбочени.

- Кажете ни последната новина около МУ!

- Сега ще подпишем един договор в края на юни между плевенския университет и университета в Чикаго за обучение на студенти, които ще дойдат тук в Плевен за 3 години да завършат медицина.

- Убедете ни да предпочетем Плевен пред другите медицински университети!

- Ами аз не мога да ви убедя, защото кандидат-студентите са много информирани. Лично аз мога да ви убедя или разубедя да учите медицина, а вече е ваш избор къде да завършите. Все пак в Плевен е хубаво това, че самото висше училище е много компактно. Има прекрасна материална база, с много добре създадени учебни зали, особено по анатомия (такива няма в страната въобще), с много добър център за следдипломно обучение (също няма такъв в страната). И най-важното, той е за студенти, които са решили да учат, а не заради живота, който е по-активен в София и Варна например.

- Как виждате медицинското обучение след 10 години?

- Високи технологии – това е бъдещето. А от страна на хората – сега нацията се променя към негативен план. Не знам какъв ще бъде потенциалът на бъдещите деца, това зависи само от вас, как ще ги възпитавате и каква нравствена цел ще им давате. А колкото до наплива на доктори – винаги е имало интерес и ще продължава

да има, това е безспорен факт. Преди 30 години, когато кандидатствах, се „бихме“ дванадесет човека за едно място. Сега са 10-11 за едно място, независимо че оценките са ниски, критериите са високи и се пишат много двойки. Например миналата година имахме около 600 кандидати за 80 места. Предполагам, че след 10 години ще се увеличат, защото без лекари не може. Проблемът е, че много млади лекари напускат страната. Заминават основно в Испания, Германия, Франция. Един лекар в България получава не повече от 1000 лв. заплата, а там се получават някъде 4-5 000 евро. Например в САЩ лекар с моите специалности и моя стаж получава към 40 000\$ седмична заплата. Въпреки това не смятам, че всичко е пари, и аз следвам някаква мисия - по някакъв начин да помагам на нацията. Не знам, така са ме възпитавали, може би е грешно.

- Имате ли мнение за нашето училище, как стои то на фона на образованието днес?

- Имате прекрасен директор, аз познавам плевенските училища – математическата, езиковата, но вашата гимназия стои много ста-

билно. Всичко това зависи от ръководството на училището, въпрос на усет, мениджмънт, професионализъм. Училището го прави екипът, който го ръководи. Ето това е една идея, която доказва, че сте по-напред от другите. Дори това, че сте тук, ви прави чест, и естествено ще имате голяма успеваемост после за висшето си образование, защото това е бъдещето.

- Щастлив човек ли сте?

- Щастие е много абстрактно нещо. Щастливи хора са безкритичните. Не бих казал, че съм щастлив. Няма пълно щастие, но аз съм удовлетворен от това, което правя, и от новите неща, които въвеждам. Защото знам, че ще остава нещо от себе си. Човек е създаден на този свят да остави нещо. Ако е само един консуматор и с нищо не допринася на нацията, самата държава го изхвърля постепенно извън България. Това са тези, които историята изхвърля, защото използват само благата. По този начин ще останат само хората, които обичат България и наистина искат да направят нещо за нея. Ето, вижте японците. Аз три пъти съм бил в Токио, защото имаме съвместни

отношения с един университет, и много я уважавам тази нация. Думата „лъжа“ те не знаят какво означава. Не мисля, че някога бихме достигнали тяхното ниво. Това се трупва с времето.

- Какво ще пожелаете на читателите на В@з Буки Веди, а те са в голям възрастов диапазон – от 1 до 12 клас?

- Ще им пожелая да бъдат много активни в училище и да използват максимално това време, защото то е много ценно. Сега се формират като личности и бъдещи интеликти. Това време никога няма да се върне, защото натрупването на непознание може да доведе до сериозни пропуски в бъдещото развитие. Как ще бъде развит човек, зависи само от самия него. Тоест да не надживяват възрастта си. Вие може да бъдете доволни, че сте в едно елитно училище в Плевен. Благодарение на вашия директор господин Митев, когото аз много уважавам, който ви създава съвсем добри условия - по отношение на инициативност, работа, учение и спорт.

Николета Цанкова 9з
Венеция Вълчева 9з

НАШИ УЧЕНИЦИ

Срещата с проф. Горчев стана повод да разговаряме с бивши наши ученици, също избрали медицината за своя професия. И не само това – реализирали се като професионалисти и хора, с които училището се гордее. Попитахме ги какво мислят те за СОУ „Иван Вазов“ с днешна дата, какво са запазили като траен спомен от ученическите си години и какъв съвет биха дали на онези, които мечтаят да станат като тях, но имат реални страхове от това трудно образование. Благодарим им, че се отзоваха!

Надявам се добрите традиции да се запазят

Випуск 1989

Д-р Георги Димитров, ортопед-травматолог в Клиниката по ортопедия и травматология - Плевен „Иван Вазов“ ми даде усещането, че съм много стабилно подготвен по всички предмети. Тогава имаше паралелки, които се обособяваха заради разширеното изучаване на английски, френски, немски език. Имаше голям стремеж към тях и затова бяхме много - в моя клас 47 ученици, а в съседния - 48. Аз бях в „б“ паралелка. Голяма част от съучениците ми постигнаха успехи. Хубавото е, че и до днес поддържа връзка и използваме, когато можем, да се видим.

Помня почти всичките си учители. Класната ми беше по биология - госпожа Павлинка Павлова, а по химия ми преподаваше госпожа Лакова, по история – г-жа Илиева, по български език – г-жа Цветанова. Като разговаряме за ученическите години, се връща усещането за уют и безгрижни дни – нещо, много различно от сегашното ми ежедневие. Тогава нещата бяха по-регламентирани – докъде е ученикът, от-

къде нататък е неприемливото поведение от негова страна. Всъщност ние имахме доста добро общуване с преподавателите. Голяма част от тях успяваха да разбият клишето, излизаха от стандарта, от наложения тип взаимоотношения учител-ученик.

На тези, които са решили да стават лекари, ще кажа - ако го искат, непременно да станат. Това означава много работа и чувството, че правиш нещо истинско. Още повече, че медиците стават все по-дефицитна професия в България. Статистиката показва, че за миналата година страната са напуснали толкова хиляди, колкото са влезли във вузовете за същата година, което означава, че за страната не е останал нито един. Медицината означава много инвестиции, взима ти доста неща - най-хубавите години от живота. Учиш 6 години и имаш диплома за лекар, която ти позволява да бъдеш личен лекар или представител на фирма. След тези 6 години се учат още 5, за да вземеш специалност. Ако всичко е наред, виждаш плодотворен труд.

Добрият лекар е отговорният, полезният лекар. Аз в момента работя хирургична ортопедия и травматология и не бих я заменил с нищо друго, защото много бързо, в сравнение с други специалности, виждаш резултатите от това, което правиш. Колкото до страховете, които споделяте, че имате, дали това е правилният избор, и аз съм ги имал. Страхове съм имал и за това, дали наистина желая това, което смятам, че желая. Според мен най-нормално нещо е да не си съвсем сигурен какво искаш, защото ние изля-

продължава на стр. 6

Випуск 1988

Д-р Емануил Манойлов, специалист Обща медицина, специалист по кардиология при Отделение по кардиология към УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ – Плевен

Благодаря на всички учители и им желая здраве

Училище „Иван Вазов“ беше едно от най-авторитетните училища в града, когато аз избрах да уча в него. Пътувах от другия край на града. Получих добра подготовка и се радвам, че и днес училището има същата слава. Големият ми син също е учил тук, а малкият все още е ваш възпитаник. Учители бяха стриктни и изискваха много от нас. Класната ми ръководителка беше страхотен човек - Маргарита Найденова, физик. Между другото, не съм си взел още златната значка, защото не ги бяха произвели навреме. Имаше дисциплина, униформи, вечерен час, уважение към учителя. Няма да забравя никога как почти всяка събота и неделя пишех отговор на литературен въпрос при госпожа Кучева, но пък последната година (УПК в ТХВП) на матурата ми беше много лесно. По биология бях при госпожа П. Павлова. Писах реферат на биологична тема и бях класиран на 5-о място в страната. Ние много четяхме,

продължава на стр. 6

Випуск 1996

Таня Мегова, асистент в МУ – Плевен, катедра „Физикална медицина, рехабилитация и спорт“, специалност „Медицинска рехабилитация и ерготерапия“

Годините в „Иван Вазов“ са незабравими за мен

„Иван Вазов“ даваше отлична подготовка. Учители винаги изискваха много от нас, но и винаги се отзоваваха на нашите въпроси и проблеми. И до днес ги уважавам. Помня изпращането ни – много снимки, музика в задния двор на училището, после в ресторант „Кооператор“. Беше хубаво!

Това училище има заслуга и за моя професионален избор, подготовката беше много на ниво и ми помогна за кандидатстудентския изпит.

Ние редовно имаме студенти от „Иван Вазов“, защото професията ни има добра реализация у нас и в чужбина. Тази учебна година в първи курс бяха приети 5-6 момчета и 2 момичета в специалност „Медицинска рехабилитация и ерготерапия“. Студентите от „Иван Вазов“ обичайно са много дисциплинирани и идват с добра подготовка и знания, отговорни са и в учебния процес.

Годините в „Иван Вазов“ са незабравим спомен за мен!

Випуск 2010

Красен Василев, студент I курс в Медицински университет – София

Пак бих избрал същото училище

Ако можех да се върна назад, не бих променил решението си и пак бих избрал същото училище. За тези 12 години, в които бях в „Иван Вазов“, е имало и хубави, и лоши моменти. Но винаги остават само забавните. Имаше добри отношения с преподавателите и мога да кажа, че не съм бил ошечен по никакъв начин, което е много важно. Сега се чувствам добре в университета, но все още досегът ми с медицината е много малък. Надявам се да завърша подобаващо тази първа година.

Искам да пожелая на сегашните ученици по-малко да се оплакват и повече да се трудят. Нищо не идва наготово и трябва усилия, търпение и време, за да се получат нещата. Това бих пожелал и на всички българи, защото национална черта ни е постоянното мрънкане и недоволстване. Трябва да сме заредени с много позитивизъм.

Венеция Вълчева 9з

РЕПОРТЕР

На добър час, момичета и момчета! Доказването предстои!

На 11 май ученици и учители изпратиха Випуск 2011 на Средно общообразователно училище „Иван Вазов“. Зрелите млади хора, много от които в нашето училище 12 години, със смесени чувства поеха своя път. След тържеството, на което прозвучаха топли и напътствени думи от директора на училището Димитър Митев и от помалките ученици, последва най-вълнуващият миг на прощаване с училищното знаме и с преподавателите. По традиция сълзите в този момент не могат да се удържат – виждат се по лицата на зрелостници, учители, родители, гости. По-освободени, макар и в офици-

ално облекло, се почувстваха всички на коктейла по повод изпращането и потанцуваха. Като за

последно. На добър час, момичета и момчета! Доказването предстои!

Нека усмивките и младостта бъдат ваш неизменен спътник!

С много настроение и танци до зори премина абитуриентската вечер на Випуск 2011. По наша традиция точно на 24 май зрелостниците уважиха плевенчани, като дефилираха за тях в най-празничното си облекло. В Деня на словото и духовността те показаха на всички, че с придобитото знание ще побеждават и ще устояват на изпитанията на времето.

Защо обичам Плевен

Бяхме отличени в Общинския конкурс за детско творчество, детска рисунка и фотография на тема „Защо обичам Плевен“, обявен от Община – Плевен и Центъра за работа с деца по повод

Празника на Плевен, който отбелязахме на 15 май. Александра Василева от 8а клас бе наградена в раздел „Фотография“. Мирела Петрова от 6г и Толя Стоянова от 6б получиха награди за рисунка в

групата на 12-годишните. Честито на наградените и на техните преподавателки по изобразително изкуство – Росица Симова и Клаудия Черакчиева!

В@з Буки Веди

Мирела Петрова-6г

Толя Стоянова-6б

За осемнайсети път

Абитуриенти – учители в атрактивна футболна среща

Всяка година едно от най-очакваните събития около изпращането на зрелостниците е футболната среща между учители и абитуриенти. И този път имаше защо. Отборът на учителите става все по-добър, а абитуриентите – все по-толерантни към преподавателите, с които се разделят и които уважават. Само така може да се обясни крайният резултат 2:1, който изненадващо показва победа на мъдростта над младостта и ентузиазма. А може би победата се дължи на футболните трансфери в отбора на учителите или пък на краткото международно участие (на вратата бе и полякинята Маржена от гостуващите по

проекта преподаватели)?! Срещата бе в две полувремени от по 20 минути, като и двата отбора не криеха амбициите си за победа. А иначе имаше много настроение и забава, без спортна злоба. Футболната среща на 10 май се превърна в истински спектакъл. Градусът на напрежението на-

расна в почивката, когато на терена танцуваха балет „Венда“, брейк формацията „Ефект“, фолклорната група „Въртянка“ и дори джъдът не попречи на доброто настроение на публиката.

Държим да отбележим и друго – може би ние бяхме единствената футболна публика в последните години в България, която показва поведение и възпитание за пример.

Да се готвят следващите зрелостници, защото отборът на преподавателите е готов за Висшата лига!

В@з Буки Веди

от стр.1

Носители на специалните награди в различните възрастови групи са Никол Димитрова от ОУ „Йордан Йовков“, Красимир Великов, Кристиан Костов, Цветан Цветанов – от СОУ „Иван Вазов“ и Александър Момчилов от МГ „Гео Милев“. Първите места са за Ели Илиева от „Иван Вазов“ и Ива Трифонова от НУ „Христо Ботев“ при четвъртокласниците. Марин Малашки от ОУ „Йордан Йовков“ и Мария Челебиева от „Иван Вазов“ са първи при петокласниците. Във възрастовата група на шести клас на първо място са Катерина-Мария Кръстева и Камелия Симеонова от „Иван Вазов“, а най-добрият сред седмокласниците е Стефан Владов от „Иван Вазов“. Класираните на второ и трето място, както и резултатите на всички участници, може да видите в сайта на училището. Наградният фонд тази година бе на стойност около 1000 лева. Бяха раздадени много награди,

сред които едногодишен абонамент за интернет, рутер, флаш памети, безжични мишки, клавиатури, камери, микрофони, книги и много рекламни материали. За всеки участник имаше химикал с логото на състезанието и училището, а за всяка категория – специална награда от Община – Плевен. Надяваме се, че всички състезатели ще запазят хубав спомен от този ден и дори да са установили известни пропуски в знанията си, ще се постараят да наваксат. Състезанието стана възможно и премина при отлична организация благодарение на преподавателите по информатика под ръководството на Десислава Борисова.

В@з Буки Веди

Специална благодарност на фирмите, спонсорирали състезанието:

ПИБ АД - клон Плевен
„Електроника и софтуер“
„Оптиспринт“ ООД
„Вики-М“ ЕООД
Училища „Европа“ – Плевен
Office1Superstore - Плевен

книжарница „Грамма“ – Плевен
„ВасиМа“ - Плевен
„Виваком“ - Плевен
ЕТ „Олег Пандинов“
Издателство „Изкуства“ ООД – София
„Метинком“ ЕООД

Международен проект "Пътуване между културите" по програма "Коменски". Партньори - Словакия, Великобритания, Полша, Испания, Румъния, Нидерландия. 09.2010 - 09.2012

ДРАСКИ И ШАРКИ

В продължение на 3 дни, от 9 до 11 май, СОУ „Иван Вазов“ бе домакин на втората мобилност от проекта „Пътуване между културите“ по програма „Коменски“. Бяхме любезни домакини на 29 ученици и 12 преподаватели от шест страни – Полша, Словакия, Румъния, Англия, Испания и Холандия. Осигурихме на гостите си богата програма. Тя включваше посещение на знакови за града ни исторически паметници, екскурзия до Велико Търново и Никополс ад Иструм. Приятелите ни станаха част от изпращането на Випуск 2011, футболната среща между преподаватели и абитуриенти, веселиха се на дискотека и пяха от сърце, понаучиха български език и българско хоро. Гостуващите деца бяха отседнали в домовете на наши ученици, които направиха всичко, за да покажат гостоприемство и добронамереност. Искаме да ви направим съпричастни на отзвука от гостуването, макар в „драски и шарки“ само, защото голям екип

от нашето училище се труди, за да покаже страната, града и училището ни такива, каквито ги чувстваме в сърцата си.

Благодарим на учениците и на техните родители, които отвориха домовете си и показаха нашия бит и култура:

Янислав Данчовски, Цветан Цветанов, Цони Витков, Атанас Зарков, Ивана Митова и Кирил Владимиров от 7а клас; Момчил Минков и Иванета Иванова от 7г; Моника Маринова и Весела Маринишева от 8л; Александър Огнев от 8м; Силвия Иванова, Грета Георгиева и Иво Колев от 9з; Милен Симеонов от 9м; Цветан Раев, Александра Михайлова, Моника Мончева от 10з; Вероника Йончева, Гергана Минчева и Маргарита Тодорова от 10и; Цветослава Маринова, Галин Ангелов и Севда Маркова от 10м; Кремена Станева от 11б; Петя Севдалинова и Анита Пеловска от 11з; Йоана Дикова и Маргарита Бързакова от 11и.

БЛАГОДАРСТВЕНИ ПИСМА

Здравейте всички! Първо искам да благодаря на всички учители, училищния персонал и семействата, които направиха нашето посещение чудесно! Аз, както и всички ние, в това число и учениците, си тръгнахме много по-обогатени от това преживяване. Екскурзиите и дейностите бяха удивителни. Всички ние извлечохме полза от тях, при това научихме много. Красивият пейзаж и вашата богата на събития история ни оставиха без дъх! Аз винаги ще помня това пътуване и очаквам с нетърпение да дойда отново. Още веднъж искам да кажа, че беше чудесно да се видя с всички вас и очаквам следващата ни среща в Испания. Желая всичко най-добро!

Кевин, Холандия

Искам да благодаря на ръководителите за неуморната им работа. За мен и останалата част

от екипа времето, което прекарахме с вас, с вашите ученици и останалите участници в проекта, беше фантастично. Наистина разбирам колко голямо беше напрежението, с което трябваше да се справяте по време на нашия престой в Плевен. Благодарности на ръководителите, на учениците и на семействата!

Мартина, Словакия – координатор на проекта

Здравейте отново, скъпи партньори и приятели! Ние сме възрастни, живи и здрави, с много спомени от нашата ползотворна среща. Бихме искали да благодарим на Нина, Йоана, Ренета и на всички други, които положиха всички усилия, за да бъде престоят ни така изумителен.

Екипът от Ботошани, Румъния

КАК ДРУГИТЕ ВИДЯХА НАС И ГРАДА НИ

ЛЮБОПИТНО

От общуването ни с чужденците и разговорите на всякакви теми мога да споделя с какви впечатления си тръгнах те от нашия град. Всеобща бе изненадата им от нашето гостоприемство, от топлотата на посрещането и от богатата ни история. По-голямата част от учениците не са знаели почти нищо за България, освен че е най-бедната страна в ЕС и е на Черно море. По тази причина не са имали никакви очаквания при пристигането си в страната, но си тръгнаха с явно нежелание, защото тук им хареса. Съжалявахме, че са имали на разположение само 3 дни. Словаците обмислят идеята през лятото отново да дойдат на гости по покана на наши ученици и семействата им. Британските учители се учудиха как съумяваме да изглеждаме толкова весели и да бъдем така гостоприемни при ниския стандарт на живот в страната ни. Сравнявахме двете образователни системи и открихме, че в нашата се залага повече на фактология, а в тяхната се набляга на формирането на умения и тесни връзки с бизнеса. Всички много харесаха природата ни (сезонът беше неслучайно избран) – когато пътувахме, всичко беше яркозелено.

Кевин е американец по рождение, но работи в Холандия като учител по английски език. Запалил планинар, скиор, спортист. А в Холандия най-високият връх е само 300 м. Прие с голяма радост отпразнената от мен покана за екскурзионно летуване в Рила през лятото.

В църквата на Царевец например останаха много впечатлени от

разказа за цар Калоян и задаваха много въпроси на екскурзоводката.

Намират града ни много красив и чист(!), въпреки социалното състояние. Особено им допадна парк Кайлъка. Споделиха, че и те имат чудесни паркове в градовете си, които са много добре поддържани, но не са естествени като нашия. Не са и предполагали, че около нашия град са се водили такива сражения (след посещението на Панорамата), а румъните много се развълнуваха при споменаването на загиналите румънски воители около Плевен и много питаха за подробности след това.

Казаха, че училището ни изглежда много добре поддържано, особено двoryт и игрището. Останаха силно изненадани от къта за почивка в учителската стая и го споменаваха често.

Харесаха националната ни кухня. По-голямата част от тях за пръв път опитаха таратор например, и то много плахо в началото. След това им хареса. Харесаха и вкуса на вината ни и си купиха по няколко бутилки от Музея на виното.

Впечатлиха се от народните ни песни, танци и мелодии. Много им харесаха бързите мелодии. Имаха голямо желание да се научат да играят хоро, а също и да научат български думи и изрази. И го направиха!

Нина Тотева, преподавател по география, един от организаторите на проекта

Добри и сърцати хора сме, с богата история и култура, казваха всички на тръгване

Тези три дни бяха едни от най-вълнуващите и запомнящите се в нашия живот. Те бяха специални. Специални, защото на гости ни бяха дошли деца от шест държави с шест различни култури.

Успях да събера и запиша мненията на няколко полски деца за България и за видяното в нашия град. Попитах ги какво ги е впечатлило, какво ще запомнят и кой е най-забавният момент от престоя им тук.

Томаш Пьотр Новацки е един от чужденците с най-хубави спомени и най-добри впечатления от България. Споделя, че са му харесали всички музеи и забележителности, но най-много е впечатлен от архитектурата и значението на Мавзолея и Панорамата в Плевен. Възхитен е от

посланието за благодарност към загиналите войници, което носят паметниците. Но освен всичко това, най-забавният и запомнящ се момент за Том е било пътуването с автобус до Велико Търново. Това наистина беше най-веселото в целия проект – много смях, дълги разговори и прекрасни спомени.

Павел Анджей Класицки като цяло споделя, че е особено впечатлен от мача между абитуриенти и учители и от доброто спортно ниво на учителите.(?!). Като забавен и много запомнящ се момент Павел определя дискотеката и караокето, като казва, че ние – българите, сме пели най-добре от всички.

Йоанна Елизабета Сикорска от тези три дни в България най-

много ще запомни партньорката си в проекта и вече приятелка – Моника. Особено я впечатлило посещението в плевенския музей и историята на нашия край.

Доминика Грабивска е впечатлена от музея в Плевен, но най-много са й харесали руините в с. Никюп – останките от древния римски град Никополс ад Иструм.

Аурелия Юстена Наника макар и с шеговит тон и доста ирония споделя, че най-много са я „впечатлили“ и са й „харесали“ българските тоалетни. Споделя, че такава гледка не би могла да се види в Полша (може би затова всички чужденци се изредиха да снимат тоалетната в Царевец). Иначе всичко друго в България й е харесало невероятно много, като споделя и че ние – българите, сме много добри и сърцати хора.

Янислав Данчовски 7а

Може ли на гости без хоро?

Дунавско право хоро и ръченица потропнаха чужденците на 11 май в салона на училището ни. Изненадаха ни – много бързо запомниха стъпките и отстрани по нищо не личеше, че за първи път им се случва. Приповдигнато настроение, усмивки и закачки, раздвижени ръце и рамене! Танцуваха всички под ръководството на учителите Надя Тодорова и Павлин Цонев – и децата от приемните семейства, и гостите. Не се различаваха едни от други – и нашите се учеха. Добре, че дойдоха гостите, че да се сетим да понаучим някоя и друга стъпка.

Трудно се решаваме и трудно започваме да ги играем тези наши хора, но винаги се получава много забавно. Е, не всеки ден могат да се видят холандци, поляци, румънци, испанци, англичани и словаци да играят хоро. Че и българите! Хванати ръце за ръце, ние сме вече по-близки и с много повече желание да общуваме. Интересът е взаимен. Сигурни сме, че

всички те ще отнесат частица от България със себе си!

*Ива Петрова 8л
Михаела Коларска 8л*

Международен проект "Пътуване между културите" по програма "Коменски".
Партньори - Словакия, Великобритания, Полша, Испания, Румъния, Нидерландия.
09.2010 - 09.2012

ДРАСКИ И ШАРКИ

Български за чужденци

По време на гостуването на децата от шестте страни ние се посмрахме да им покажем най-доброто. Не знаеха обаче с какво се захващат те, когато с голямо желание дойдоха на уроци си по български език. Чакахме с нетърпение и прикрито се подсмивахме – искахме да чуем и видим как ще се справят, няма само ние да се потим с английския?! Много забавно бе да се гледа отстрани как повтаряха поважни думи и изрази, от смешно по-смешно. Помогна им много презентацията, която беше весела и с много забавни картинки – заслуга на преподавателката по информатика Мария Русева. Гостите преплетоха думи в трудното дори

дете да опише характера на другия до себе си (нали вече се познават, трети ден са заедно) с помощта на някои от научените прилагателни. Всичко трябваше да стане тайно, затова листовите бяха закрепени на гърбовете ни. Условието бе всеки да пише на чуждия език – българите на английски, а чужденците – на български. Беше много интересно да се види какво са написали. На гърба на госпожата Мариела Тодорова написаха, че е забавна. А какво си говореха помежду си... Докато испанецът пред мен обясняваше нещо на своя събеседник, го чух да казва: „Аз съм пич, а той не е“. Изненадах се, това госпожата не го каза в урока, откъде ли

Три дни с Доминика

Гостите ни по проекта бяха на нашата възраст - между 14 и 17 години, и затова ги очаквахме с интерес. Въпреки уморителното пътуване, всички на 8 май слезоха от автобуса с широки усмивки и ние ги отведохме в домовете си. Бяхме се подготвяли дълго. На сутринта в 8,30 часа трябваше да ги доведем в училище за официалното посрещане от г-н Митев, по стар български обичай, с хляб и сол. Едно от първите впечатления на чужденците беше ранният час за започване на учебните занятия в България. Гостите ни обясниха, че в държавите, от които те идват, първият учебен час започва след 9 часа сутринта. Заведохме ги до зала „Европа“, където изгледахме филмче със забележителностите в нашия град. Насладиха се и на богатите експозиции в Историческия музей. Разходихме ги в градската градина,

през площада и покрай каскадата и определено си личеше, че на всички им хареса централната част на Плевен.

Когато някои от учениците поискаха да си измият ръцете преди обяд, видяха и българските обществени тоалетни. Оказа се, че за първи път виждат такива и през следващите три дни обществените тоалетни бяха постоянен обект на коментар. През тези три дни с моето момиче Доминика от Полша си говорехме за музика, кино и български традиции. Готвихме й само българска кухня. Тя ми сподели, че българските ястия имат особен

вкус и аромат, но й харесват. Каза ми, че историята ни е много богата и интересна и с удоволствие слуша за нея. Когато говорех с родителите си на български език, тя повтаряше някои думи, които и на нейния език са с еднакво значение. Беше много забавно! Определено България е интересно място за посещение!

Моника Маринова 8л

Люси Дяковска: Домът е там, където е сърцето

Срецнахме се с нашата звездна съгражданка, която познаваме предимно от групата „No Angels“ и от участието ѝ през 2007-а в журито на Music Idol 2. Широко усмихната и дружелюбна, тя разказа за себе си, сподели мисли за родния град, музиката и своите планове.

- С какво помните Плевен от детството си ?

- Спомням си го с много хубави моменти, които може би се дължат на свободата, която ми беше дадена от семейството ми, за което съм благодарна. Можех да опитам от всичко и може би това е Плевен - свободата, която ми е дал.

- Кое училище сте завършили?

- Завърших „Стоян Заимов“, а началното ми училище беше „Отец Паисий“. Тогава бях в първата паралелка на Випуск 1994 с английски и физика. Бягала съм от училище, но не с някаква умишлена цел. Бях отлична ученичка и завърших училище доста щастлива.

- Вашите родители ли пожелаха да се занимавате с музика или това е Ваш собствен избор?

- Това беше мой избор, но моето семейство до голяма степен допринесе за него, тъй като аз съм израснала в операта и в театъра. И за мен беше изключително голямо удоволствие да седя там. Започнах да пея още от 6-годишна в различни оперни постановки и

всичко си беше по мое желание.

- Кога и как почувствахте, че сте известна?

- Не смятам, че човек трябва да излиза на сцената с мисълта да стане известен. И това е проблем на много млади хора. Трябва да пееш, за да може зрителят да усети някаква емоция, и това винаги е била причината да искам да изляза на сцената. А за пръв път почувствах, че съм известна, когато с групата „No Angels“ излязохме пред 15 000 души и всички започнаха да пеят заедно с нас.

- Кога сформирахте групата „No Angels“?

- Тя е кастинг група. „Pop stars“ е първият световен телевизионен

формат, който се прави за набиране на музикални изпълнители. От този кастинг се сформира групата - ние бяхме първите и ще си останем първите.

- Поддържате ли връзка с момичетата от „No Angels“?

- Разбира се. До януари имахме участия заедно, но не разработваме някакъв съвместен проект, всеки си прави своите неща.

- Какво мислите за българския поп и за така разпространения попфолк ?

- Българският поп донякъде се развива, а донякъде и застарява и е много трудно да се правят експерименти в България. И може би причината е, че един български

продължава на стр. 7

за нас „Петър плет плете, по три плета преплита...“. Опитаха се да създадат малки диалози помежду си, но точно и само се опитаха. Чак сега разбрах защо казват, че българският език е много труден, за нас си е лесен?! Последната и най-интересна задача беше всяко

го е научил?! В контекста на всичко това как да не кажа, че за три дни ги превърнахме в истински българи. Какво ли още са научили на нашия език, оставям на вас да предположите!

Ралица Георгиева 8л

НАШИ УЧЕНИЦИ

продължение от стр. 3

Д-р Георги Димитров

зохм с едно поливалентно образование, с което се чувствах добре и по математика, и по български, макар че биологията и химията си бяха мои приоритети. Ако ще кандидатствам медицина, то поради общественото мнение ли е, или пък на родителите?! Всички сме се питали. Не знам каква е формулата за това нещо, но ако си го решил и го усещаш, това е твоят път. Трябва да бъдеш упорит и нещата стават.

Д-р Емануил Манойлов

играехме навън, а не седяхме като днешните деца предимно пред компютъра. Запазил съм топъл спомен за г-жа Т. Йончева, г-жа К. Добрева, г-н С. Пецованов, г-жа Л. Лакова. Някои от тях вече са пенсионери, други - още работят. На всички им благодаря и им желая здраве и много успехи!

На бъдещите кандидат-студенти

Смятам, че сте избрали много добро училище. Традицията на едно училище зависи колкото от учителите, толкова и от желанието на учениците, защото те са тези, които вдигат репутацията му. Мисля, че е най-доброто и затова настоявах синът ми да остане тук да учи. Не знам доколко е обективна оценката ми, но смятам, че е така. Надявам се добрите традиции да се запазят и всички да получават това, което аз съм получил от „Иван Вазов“.

по медицина ще кажа, че трябва да имат много сериозна подготовка. Вярно, че нивото на прием е паднало – на времето аз имах оценки над 5, за да вляза. А днес момчетата и тройки ги устройват. Времената са различни, но едно е сигурно – ако искат да учат медицина и да са добри, им предстои образование цял живот.

П Р И С Т Р А С Т И Я

Нашите предложения за едно пълноценно лято

Какво е да си скаут?

Уверяваме ви - нещо ангажиращо, вълнуващо, окриляващо

Основател на движението е лорд Бендън Пауъл. Той събира през 1907 год. в Англия първия скаутски отряд от 15-20 момчета от градските улици и ги завежда на скаутски лагер на остров Баунси. Основавайки се на своя голям житейски опит и благодарение на подкрепата на много хора, желаещи да помогнат на децата да намерят своя път, той започнал да разпространява своето послание, че всичко е по силите на тези, които са подготвени да поемат своята част, така че да играят конструктивна роля в обществото. Световната организация на скаутското движение (WOSM) днес е сред най-уважаваните и активни организации в света. Тя обединява около 30 милиона млади хора от над 150 страни.

България е една от страните основателки на движението. Организацията на българските скаути е пълноправен член на WOSM. Плевенските скаути са едни от най-активните и взимат участие във всички национални и международни обучения, лагери, екологични и социални дейности и мероприятия.

Движението се основава на няколко прости правила, добро-

волно приемани като код на поведение.

Да си скаут е отговорност

Давайки своето обещание, скаутите поемат отговорността да създават по-добър свят. Обещанието се основава на скаутския закон - кратък текст от 10 точки, който подпомага житейския избор на всяко дете.

Да си скаут е приключение

Новаторството е традиция в скаутството. Чрез привлекателни дейности скаутският живот осигурява интересни, полезни и вълнуващи преживявания, които помагат на младите хора да развият своя спортен, умствен и артистичен потенциал и способността си за разбирателство.

Да си скаут е предизвикателство

В скаутството на младите хора постоянно им се дават възможности да изследват своите способности за вземане на решения. Чрез осигуряването на възможности за обучение, където всеки може да поеме инициатива, скаутството създава възможности за придобиване и развиване на лидерски качества.

Скаутството в нашия град и в нашето училище

Момчил Минков от 7г клас от че-

тири години е скаут в плевенската група „Лъвче“. Харесва му всичко, което правят, най-вече оцеляването. А това, че споделя с приятелите си всичко, го прави щастлив. Не го плашат трудностите, справя се, без да му мисли много-много. Скаутството го е научило на много неща, а конкретно му помогнало да преодолее страха си от височини. Това станало по време на първото му спускане с въже, когато адреналинът му здраво се покачил. Но нямал избор. Досега е бил на много лагери – два в Байкал, около 6 тренировъчни, едно джамборе, 3 национални и един зимен. Има много спомени, разбира се, но когато го попитахме за незабравим, веднага показа белега на ръката си. Трябвало да отмъкне испанското знаме, без да го забележат, и в бързината здраво се порязал с ножа, но изпълнил задачата и не го заловили. Той има да сподели още много неща и е готов да отговаря на въпросите ви. Знаете къде да го намерите, ако идеите на скаутите са ви харесали и решите да станете едни от тях.

Бъдещето принадлежи на онези, които вярват в мечтите си!

Моника Маринова 8л

За киномани

Хачико: Историята на едно куче

Режисьор: Ласе Холмстрьом

В ролите: Ричард Гиър, Сара

Ремер, Джоан Алън и др.

Държава: САЩ

Времетраене: 90 минути

Това е истинска история за лю-

бовта на едно куче към стопанина му. Във филма се разказва за куче, което всеки ден изпраща и посреща господаря си професор Уилсън (Ричард Гиър) на гарата. Един ден господарят умира внезапно. Дори след смъртта на професор Уилсън кучето чака в продължение на девет години. И още много неща. Гледайте го!

Предложението е на Моника Маринова 8л

продължава от стр. 6

изпълнител няма фенове. Аз като небългарски изпълнител се радвам на моите фенове, тъй като мен това ме прави щастлива. Поп-фолк музиката може би затова има по-голям успех, тъй като те изпълняват някаква култова форма. И тези изпълнители успяват да накарат хората да си вдигнат ръцете и един час да пляскаят - така се създават фенове.

- Четете ли жълта преса и интересувате ли се какво пишат за вас там?

- Категорично не. Но и в Германия има т.нар. жълта преса, но в нея има и голяма доза истина. За жалост такава неща в България трудно би могло да стане.

- Излагаме ли се много на Евровизия или може и повече?

- Категорично не се излагаме. И даже тазгодишната песен, с която

се представихме, изключително много ми хареса. И много хора също не можеха да повярват, че тя не стигна до финал.

- Къде се чувствате у дома си - в България или в Германия?

- И на двете места. Не мога да кажа къде повече. Аз постоянно пътувам, но това на мен не ми пречи, и в крайна сметка у дома е там, където е сърцето.

- Върху какво работите в момента?

- Имам телевизионно предаване, което е свързано с коли. Имам и един музикален проект, който започна в Германия още в края на миналата година и в момента всъщност само пиша песни с различни музиканти. Опитвам се също да разработя един проект за България, свързан с преминаване на алтернативна енергия, т.е. училища, които да предлагат проекти за тези неща, но засега всичко е в начален стадий и ще видим докъде ще стигне.

- Какво ще пожелаете на учениците от „Иван Вазов“ и на читателите на вестника?

- Да продължават да проявяват интерес към нови неща, да си харесват града, да се радват на бъдещето и много важно - да не си стават чужди, а да се интересуват един от друг. Мисля, че в едно време, когато животът е малко по-труден, отколкото трябва, най-важното е хората да са сплотени, защото по този начин може да си дадат много повече радост.

Памела Дилова 8л

Тема с продължение

В брой 3 в статията „FaceBook – FaceКлюк“ Александра Стоянова разсъждаваше до какво води пристрастяването към социалната мрежа. Разговорът по темата продължава, след като на редакционната поща получихме още едно мнение. Прочетете и ако има какво да кажете – знаете как да ни намерите. Ние ви очакваме.

Ние не можем без Facebook и Facebook не може без нас

Несъмнено всеки от нас - ученик, учител или родител, знае за новата интернет мода - социалната мрежа Facebook. Някои казват, че това е крачка напред към бъдещето и общуването, други - че е просто разпространител на лична информация. И двете неща са верни. От една страна, Facebook ни предлага огромен избор от приятели, както и запознанства с нови хора, множество приложения под формата на игри. Навсякъде в мрежата можем да споделим това, което сме видели, написали или прочели на нашата страница. Социалният гигант предоставя на околните прекалено много лична информация, но няма как да не добавя, че също така и солидна защита. Много може да се прочете навсякъде за Facebook, въпреки че малко от използваните го знаят за създателя му например. Това е интересно, но няма общо с темата, на която говоря. От друга страна, случвало ли ви се е да срещнете някого, да се поздравите и разговорът да приключи с „...адни ме във Фейсбук“. За едни е нормално, но лично за мен е тревожно почти

целият ни социален живот да се равнява на влизането в интернет сайт. Разбира се, че имам Фейсбук, там споделям различни впечатления, разглеждам какво ново има около приятелите ми, но винаги предпочитам да ги видя на живо, да поговоря с тях, да се посмеем. В 21 век компютрите са както голяма заплаха, така и голямо удобство. Лично аз използвам компютър повече от нужните часове на ден и не смятам, че има нещо лошо в това. Не съм против Skype, Twitter или Facebook, използвам ги често, но също така и мразя тяхната баналност. В училищния живот всичко се върти около мрежата и дори някои хора се самозабравят в използването ѝ. Нима Facebook е създаден за това, когато се срещнем, да говорим за него? Не мисля така. Той е заместител на нашето общуване само когато сме далеч един от друг и не можем да се видим. Крайно нереално е да спреш контакти с човек, защото ти е написал „лош отзив на стената“, не е написал коментар на твоя снимка или пък не я е харесал. Преди време си направих

експеримент и няхах профил повече от седмица. Ами, беше много трудно, след като всеки ми пращаше различни снимки, разпитваше ме за някакъв скандал, който, можете ли да повярвате, се случва по Facebook. През следващите няколко дни просто отбягвах всичко, свързано с това, но колкото повече време минаваше, толкова повече осъзнавах колко обвързан и зависим от Facebook училищният ни живот. Мрежата най-много ми помага да разбирам какво се случва с роднините ми, които не живеят тук. Мога да им честитя рождени дни, те да ми споделят забавни снимки от събития, но най-важните неща предпочитам да им ги кажа, когато ги видя. Аз съм за използването на сайта, но си слагам като лична цел да намаля нуждата си от него, като призовавам всички читатели също да го направят. Facebook е колкото вреден, толкова и полезен за нас. Трябва да се развиваме, да вървим напред към бъдещето на технологиите, да ги правим по-добри, по-полезни, но не трябва и да забравяме малките неща в живота, които ни карат да го живеем и обичаме такъв, какъвто е.

Николай Ангелов 6б

Добрата новина

Всички ние благодарим на Николай Георгиев Георгиев и Вилена Георгиева Доцинска от 26 клас, които намериха мобилен телефон и го върнаха на собственика. За това, че сте такива, каквито сте, поздравяваме вашата учителка Светлана Стоянова и вашите родители. Гордеем се с вас и си мечтаем добрите новини около нас да са все повече. Желаем ви палаво лято и мноооого шестисти през следващата учебна година!

ТВОРЧЕСКИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Общоградски литературен конкурс „Таланти в действие“

В силата на словото се опитаха да ни убедят 52 творци, най-талантливите получиха наградите си на 11 май

Много празници посрещнахме и изпратихме през месец май. Един от най-важните бе празникът на училището. По този повод СОУ „Иван Вазов“ обяви литературен конкурс „Таланти в действие“ съвместно със Сдружение „Дружество на писателите“ - Плевен, за да срещне в творческа надпре-

вара изкушените от словото. Специално жури от преподаватели по български език оцени и класира литературните творби. Предлагаме ви възможност да прочетете отличените на първите три места във всяка възрастова група. Приятно пребиваване в страната на словото! И помнете – то може

всичко. Словото е най-мощният инструмент, който притежаваме. То е сила! Научете се да се разбирате с него, не го изразходвайте напразно! Ако засега не се получавате, опитайте отново следващата година!

В@з Буки Веди

Пролетно слънце

Зимата беше пак дълга, дълга и скучна. Всичко беше бяло. Храстите приличаха на бели топки, постлани с бяла дантела. Поляните бяха завити от меко, бяло одеяло, по което птици и животни оставяха своите следи от стъпки. Само дърветата в гората изправяха черните си, студени клони високо към небето, като снежни великани. А наоколо беше студено и спокойно.

Но една сутрин всичко се промени. Слънцето изгря като че ли по друг начин. Лъчите му не бяха сиви и мързеливи, а някак топли и закачливи, като ръцете на малко дете. Те погалиха белите топки на храстите и след като стопиха

снега, отдолу се показаха мъничките пъпки на листенцата. Те отърсиха главици от дългия, зимен сън, прозинаха се и разпукунаха малките си, зелени листенца. После другите слънчеви лъчи погалиха поляните, които спяха под бялото, снежно одеяло, което също изчезна. То се стопи и потече към близката рекичка, която порасна и забърза надолу. Поляните станаха други. От топлата пръст се показа зелена тревичка. Поляните благодариха на топлото слънце с малки, бели кокичета, жълти минзухари и син синчец. А върху тях отнякъде се появиха първите работливи пчелички. Слънцето не спря дотук. То се

обърна към големите дървета-великани в гората. Погъделичка с лъчите си и тях. Те също разпукунаха пъпките на първите си листенца.

Тогава стана и друго чудо. От топлите лъчи на слънцето се събудиха и птичките. Те зачуруликаха весело и започнаха да правят своите гнезда в клоните на дърветата великани. Ставаше все по-шумно. Отнякъде се появи и горският доктор – кълвачът, който започна да преглежда клоните с острата си човка и чукаше силно – чук-чук-чук. Този шум събуди мечока, който спеше сладък зимен сън в бърлогата си. Той потърка с лапа очи и излезе на пър-

Имаше и 10 поощрения

1. Кристина Милева – СОУ „Иван Вазов“, 10и, есе
2. Христина Димитрова - МГ „Гео Милев“, 10 клас, есе
3. Леонора Йонова – СОУ „Иван Вазов“, 6д, стихотворение
4. Виктория Йорданова – СОУ „Иван Вазов“, 5б, разказ
5. Цветелина Първанова – СОУ „Иван Вазов“, 5е, разказ
6. Мария Димитрова – СОУ „Иван Вазов“, 3а, стихотворение
7. Никол Илиева – СОУ „Иван Вазов“, 2д, приказка
8. Росен Банзаров – СОУ „Иван Вазов“, 5а, стихотворение
9. Васил Василев – СОУ „Иван Вазов“, 5а, стихотворение
10. Никола Георгиев – СОУ „Иван Вазов“, 7а, стихотворение

вата си разходка след дългата зима. Навън подскачаха зайчета, а малки работливи мишки се втурнаха да търсят храна.

Слънцето се засмя. Беше доволно. Неговите лъчи стигнаха навсякъде в гората.

Изведнъж се чу още шум. Отда-

лече се чуваха весели детски гласчета и смях. Тогава слънцето разбра, че е довело пролетта.

Ванеса Бориславова Борисова
4а клас

СОУ „Иван Вазов“

Първо място, 1-4 клас

ЛЮБОВТА В МОИТЕ ОЧИ...

Има любов, която не забеляваш, защото тя толкова леко докосва студенината на ежедневието, че не би могла да го промени, ако някой не ѝ подаде ръка. Има любов, която връхлита като торнадо и след нея остават само разбити мечти и остатъци съществуване. Има любов, която чакаш с дни, седмици, месеци и години, а тя все не идва и не идва, обречена на несъществуване... Има любов, която се колебае дали да премине прага на настоящето и понякога го прави, а друг път просто си остава в бъдещето... много често завинаги...

Има обаче такава любов, която независимо дали ще се случи, или не, променя съзнания, срива стени, върши чудо след чудо. Тази любов понякога адски боли, а друг път те задъхва от щастие, понякога те води, а друг път е сляпа, понякога те убива, за да те възкреси или да те погуби завинаги.

Такава любов не можеш да предизвикаш, нито пък да търсиш или пренебрегнеш. Не можеш да я пропуснеш край себе си незабелязано... Когато се случи, ти просто знаеш, че това е ТЯ... знаеш, че животът ти тръгва в нов колелоз - знаеш, че нищо няма да е както преди... знаеш, че дори самият ти няма да

си вече точно същият...

Това е ИСТИНСКАТА любов – тази, която остава дори евентуално да си отиде някой ден - остава в някой от пукнатините на сърцето и напомня за себе си с меланхоличния си ревматизъм. Остава в погледа и влагата в очите, остава в сънищата и спомените – остава едновременно в миналото и бъдещето... Защото само тя умее това...

За тази любов си струва всяка саможертва, всяка възможна или невъзможна цена, всеки миг и всеки дъх от краткото ни и чупливо съществуване. Дори ако тази любов опустоши сърцата ни завинаги...

Тази любов идва, за да остане и за да ни промени, и от нас за-

виси дали ще ни възвиси, или погуби. Идва в косите на едно момиче и очите на едно момче, в сплетените им ръце, в една прегръдка или едни докоснати устни...

Аз търся тези коси, които могат да ме накарат да забравя слънцето, вятъра, себе си и да копнея докосването им. Търся това истинско усещане, което може да ме накара да живея истински. То може да е трудно, да изглежда невъзможно, да боли, но аз знам, че си струва, защото да избягаш от това, е непростимо. Може да го чакам дълго, да го преследвам седмици и месеци, да ме обливат съмнения и колебания... може дори да боли непоносимо, но... аз знам, че това е ТЯ - усмивката на Любовта.

И вярвам, че любовта ражда любов...

Ще чакам онзи ден, в който ТЯ - ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ ще се спусти до мен и... ще остане... Не зная къде и кога ще бъде това, не зная колко път ще сме извървели заедно или отделно. Не зная дали ще мога да ѝ се порадвам толкова, колкото ненаситната ми жажда за нежност и щастие би искала, но стига това да се случи преди последното ми издихание, значи е имало смисъл и не съм изживяла живота си напразно. Дори ако този последен дъх е цената, която трябва да платя, за да го заслужа...

Пламенна Красиминова
Йорданова 9и
СОУ „Иван Вазов“
Първо място, 8-12 клас

Колко трудно е ...

Колко трудно е да не заплачеш, когато в тебе болката гори!
Колко искаш да покажеш, че ти е все едно, а всъщност много те боли.
Колко трудно е да продължиш нататък, когато устните те молят: „Целуни“!
Колко трудно е да кажеш: „Сбогом“, когато ти се иска да извикаш: „Остани“!!!

Пламенна Красиминова Йорданова 9и
СОУ „Иван Вазов“
1 място, 8-12 клас

Пролетно

И тази зима си замина, просветна слънце в утринта. Студът хаплив и той отмина, уверена настъпи пролетта.

Задуха пролетният вятър, стопи останалия сняг, смени картината като във театър, животът втурна се във своя бяг.

А аз вървя възторжен и се чудя какво шуми и в моята глава, защо започвам рано да се будя дали от тази пролет е това?

Вървя и радвам се на всяко птиче, разпърхало се в пролетния ден, усмихвам се на всяко срещнато момиче, и чувства пролетни напират в мен.

Богдан Димитров Серафимов
7а клас
СОУ „Иван Вазов“
Първо място, 5-7 клас

Т В О Р Ч Е С К И П Р И К Л Ю Ч Е Н И Я

Да бъдем българи

За Коледа получих „Енциклопедия на българските царе”. Отворих книгата и видях илюстрациите. Започнах да чета. Стана ми интересно и продължих нататък. Страница след страница, лист след лист. Думите ме замаяха. Пренесох се в един похубав свят. Представях си, че аз съм героят. След няколко дни книгата свърши, но бе посяла вълшебни зрънца в душата ми. Искаше ми се отново да я прочета. Вече знаех какво ще се случи, но всеки път откривах нови неща. Преживявах случилото се по различен начин. И вълшебните зрънца дадоха плодове – бях горд, че съм българин. Мина Коледа, дойде Нова година. След ваканцията се върнахме в класните стаи. Всички деца споделяха какви подаръци са получили. Разбрах, че повечето са били зарадвани с нови мобилни телефони, компютър, а едно дете говореше за 1000 евро. Стоях притеснено в кръга и слушах чалгата от джиесемите, когато един съученик ме попита какъв е моят подарък. Тихо казах, че е книга, в която се разказва за българските царе. След това бавно се обърнах и тръгнах, а зад гърба си чух, че подаръкът ми е скапан. Почувствах се сам, защото никой не дойде при мен. Вечерта си легнах рано и бързо потънах в дълбок сън... Излязох на мост, облян от сребриста светлина. Тръгнах по него. Вървах и знаех, че нещо много важно ще се случи. Тогава мостът свърши. Чух тропот на копита и цвилене на коне. Видях го-

ляма юрта. На входа ѝ стояха двама стражи. Единият държеше в ръка знаме – конска опашка. Обърнах се назад, но мостът беше изчезнал и нямаше къде да избягам. Влязох в юртата. Посрещна ме силен, мускулист мъж. Почувствах инстинктивно, че това е хан Аспарух. Той ме почерпи с кобилешко мляко. Показа ми дебел пергаментов лист, а после започна да чете: „Императорът от Константинопол признава, че ние, българите, сме господари на тази земя. Винаги ще има България! Помни това!”

И ето, пак вървах по сребристия мост, а после чух, че часовникът звъни и се събудих.

Аз вярвам, че дълбоко в нас, българите, живее по един Аспарух. Само така България продължава да върви напред по своя път.

Чавдар Цветанов Лалов, 46 СОУ „П. К. Яворов” - гр. Плевен II място, 1-4 клас

Разказче в рими

Осемнадесет бели зайци сложили си черни цайси.
Деветнадесет лисици ядат големи пици.
Двадесет мечета пият бира от шишета.

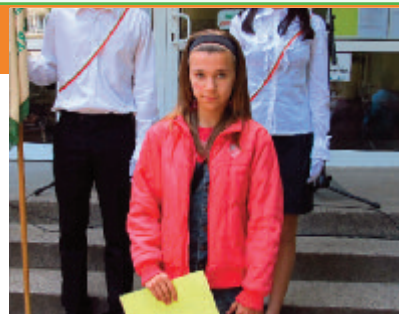
Силвия Валентинова Недялкова 5б СОУ „Иван Вазов”
Второ място, 5 – 7 клас

Пролетни цветя

В нашата градина блика пъстра, пъстра иглика.
А! Ето я и нейната дружка – синичката теменужка.

А след нея изникна другарче жълтичкото минзухарче.
Ето го и бялото мъниче – малкото кокиче.

То първо се е появило и сам-самичко се е веселило.
А сега с приятели споделя своята весела неделя.

Животът събуди се със прелестта, че вече настъпила е пролетта.
Елеонора Лицова 5б СОУ „Иван Вазов” III място, 5-7 клас

Модерни?!

Всеки ден, когато отида на училище, виждам хиляда и четиристотин други деца, от които хиляда са като направени по шаблон, като фотомодели, отишли да правят една и съща фотосесия за едно и също списание.

Момичета, хванати за ръка, вървят с манекенска походка, седнали на стълбите, кръстосали крака артистично, излегнати на чиновите, изпъчили “невинно” гърди или изпаднали в истеричен смях, кокетно клатещи глави... всички изглеждат и се държат по един и същи начин – така е модерно.

Когато искат да покажат симпатии си към някого, изкрещават силно името му, придружено с някоя псувня или закана – по този начин няма как да не привлекат вниманието му. Приятелските чувства и доброто отношение показват с обръщения като “ама оо!”, “ей, пача” и други “сладки” определения.

Всичко това е модерен начин на общуване. Явно – ще има да “наваксам” с речника...

Понякога ги гледам, докато си говорят, и си мисля, че си казват един и същи неща, защото реагират и дори се усмихват по един и същи начин. Е, еднакво, но модерно...

Ръцете, вдигнати във въздуха, за да може дамските чанти да падат точно на лакътя... Косите – боядисани и тупирани, напръскани с хиляди различни лака за коса, за да не се развалят, ако някой случайно си позволи да ги докосне или ако задуха нахален вятър...

Лицата са перфектно оцветени в еднакъв цвят от най-новия фон дьо тен “еди-кой си”, “декорирани” с еднакви очни линии и гланцове. Без изражение, гримаса или емоция тези момичета наподобяват ходещи снимки. Високите токове и тесните дънки са задължителни, независимо от това, че вдигат шум като спънати коне или се влачат по земята. Та нали точно те те правят толкова слаба и те карат да изглеждаш по-висока! Колкото повече от бельото

им се показва – толкова по-добре. Ако е възможно не само презрамките на сутиена, но и прашките да се виждат – чудесно... или по-скоро “баси якото!”.

Такава е естетическата гледка в училище, такава е средата. Такива са обществото, контактите и хората. Така си минават дните, през които научаваме най-много, но има и такива, които знаят защо идват в училище.

След като “даскалото” свърши, вървежните мацки отново се хващат за ръчичка и с малки бързи крачки се отправят към някой ъгъл, за да “дръпнат” по една-две цигари, да обсъдят кой с кого е говорил, какво му е казал и как е бил облечен. Когато малкият ритуал свърши, се пръсват като хлеббарки по улиците. Разделят се само за минути... та нали след малко пак ще са заедно в третия си дом. Не, не в училище... В мола!

Насядали, вперили поглед в ескалаторите, за да не изпуснат кой се качва и кой слиза, или сред природата, на терасата, отново с цигари в ръце, обсъждат прическите си, новите си дрехи и момчетата, минаващи наоколо – все “важни проблеми” и “явления”. Ходят заедно навсякъде... дори до тоалетната. Когато една от тях говори по телефона, другите или слушат внимателно, допрели ухо до говорителите, или коментират говорещия от другата страна.

Веднага щом изпият кафетата и колите си, вадят от малки блестящи чантички фотоапарати и започват да правят стотици снимки... Еднакви снимки: мръсни погледи, “патешки” устни, намазани с балсам, “неволно” показване на бюста... Ако снимката е запечатала всичко това, то тя със сигурност ще попадне във фейсбук, където ще участва в “най-горещите” конкурси и хиляди “приятели” ще я коментират със “страхотен” интерес. Това ще се случи, без съмнение, след като “фотосът” бъде

обработен чрез фотошоп или някоя подобна програма.

Тези “важни събития” най-често се случват вечер, когато абонастите в скайп са повече, за да може всички да разберат за новите “придобивки” и “постижения” за деня. Вечер, когато разговорите протичат с обичайните съкращения, а думите се пишат с цифри, се обсъждат аксесоарите, цветът на тоалета за следващия ден... – “решаващи” живота неща.

Да, градът е пълен с такива момичета... гледам ги и се чудя – аз ли не мисля правилно или вече всичко е станало бляскаво, истерично и изкуствено? Писането с грешки, псуването и голотата ли са вече стойностни или аз не разбирам модерното и “чара” на това да си еднакъв с другите?

Какъвто и да е отговорът... не искам да съм като тях. Не искам да нямам свое лице, а да съм копие на фолклепица. Не искам

да разпознавам приятелките си само по име, защото по всичко друго приличат на манекени от лъскавите витрини на най-скъпите магазини в мола. И ако цената, която трябва да платя, за да не бъда такава, е всеки път като минавам покрай тях да чувам как шушукат за широките ми дрехи и големите кецови... С радост бих им давала повод за “размисъл”.

Магдалена Христова Иванова 9з СОУ „Иван Вазов”,
Второ място, 8-12 клас

Закрила

Преди три години баба ме заведе в родното си село. А то е сгушено в красива долина, през която тече бистрата скоклива река Черна. Тя извира от пещера, намираща се на няколко километра нагоре в планината. Планината отвсякъде е притиснала в зелена прегръдка бабиното село. Отляво – зелен пояс от широколистна гора, а над него се издигат хълмове с обширни ливади, над тях – озъбени към небето скали, които “подпират” високия връх Стрешер. Отдясно – гъсти дъбови и букови гори до върховете. Това е един прекрасен кът от родния Балкан. Отидохме на гости на баба Иванка и дядо Пешо. Те имаха малко стадо от няколко овце и

кози. Имаше и малки агънца и яренца. Когато пристигнахме у тях, стадото още не се беше прибрало от паша. У дома, в една кошарка беше останало само едно шиле, което веднага скочи срещу нас и тревожно забляе. А зад шилето – о, какво чудо! – се беше сгушила една малка, пъстра, неопикуемо красива сърничка. Шилето беше поело закрилата над прекрасното същество, толкова го беше обикнало, че не допускаше никой да припари до него. Отказваше се от разходка и паша със стадото и неотлъчно беше над горското си другарче. Искяхме да го пипнем, да му се

Калина Димитрова Ангелова 3б

порадваме, но не беше възможно – щяхме да се сблъскаме с току-що наболите рогца на този рицар закрильник. Изглеждаше, че няма сила, която да ги раздели.

А как беше попаднало малкото сърне в кошарката на шилето?

Един ден дядо Пешо изкарал на паша продължава на стр. 10

П Р И С Т Р А С Т И Я

Език мой, враг мой

В брой 4 на вестника в рубриката „Забавно” публикувахме снимката, направена от Стоян Игнатов от 8з клас. Всички сме си купували соленото питие, но на колко от нас ни е направило впечатление, че на кофичките пише ту „айрян”, ту „айран”. Няма да ни е лесно да решим коя е правилната форма, ако проверим в правописния речник. Зависи с кой речник разполагаме. Ако отворим „Правоговорен и правописен речник на българския език” на професорите Пашов и Първев, изд. 2009 година на СУ ”Климент Охридски”, ще прочетем „айран”. Този речник се появи с подкрепата на Министерството на образованието и науката и идеята бе той да стигне до всички български училища и държавни служби, за да ги консултира.

Според „Нов правописен речник на българския език” на БАН от 2002 год. обаче, правилната форма е „айрян”. С кой речник да се консултираме, решихме да по-

питаме проф. Владко Мурдаров от Института по български език, известен наш езиковед, автор на много научни публикации, съавтор на учебници и учебни помагала по български език. Познавате го и от много телевизионни предавания по езиковедски въпроси. Позволихме си да го поканим да консултира нашия вестник, когато питате за спорни

Зная, че има голямо колебание при писането на думата АЙРЯН. Много често я пишат и АЙРАН и дори по пластмасовите кофички на различните фирми ще видите думата изписана по различен начин. В академичния Правописен речник, който е единствено нормативен, е посочено, че думата се пише АЙРЯН.

Така че трябва да се съобразяваме с тази препоръка.

С поздрав,
Владко Мурдаров

неща, за които ние нямаме нужната компетенция. Но пък ви осигурихме точния човек за това, нали? Той бе достатъчно любезен и ни отговори. Ето какво мисли той по въпроса за онова разхлаждащо млечно питие, което всички обичаме, но се налага понякога и да го пишем.

В@з Буки Веди

Признаха ни за първи в спорта
Отново напълнихме витрината на славата

На първо място сме в Ученическите игри - 2011 в класирането между училищата – 19 грамоти, 5 купи и безброй награди. Участвахме в най-много видове спорт и заехме най-много призови места. Конкуренцията бе сериозна – 183 отбора от 32 училища в общината се състезаваха в 8 вида спорт. На първо място са отборите ни по лека атлетика – юноши и девойки 8-10 клас, а момичетата и момчетата 5-7 в същия спорт са на второ място в Плевен. Техен ръководител е Васко Вълков. Безапелационни първенци са и футболистите

на Сотир Пецанов и Продан Лазаров, съответно момчета 5-7 клас и юноши 8-10-и. На първо място е и отборът по баскетбол на юношите 11-12 клас, на второ са девойките 11-12, а на трето – юношите 8-10 клас. Баскетболистите са с треньор Поля Маринова. Отборът по хандбал, девойки 8-10 клас, с ръководител Станимир Кирилов е на второ място. На второ място са и девойките ни 8-10 клас по тенис на маса и бадминтон, а шахматистите от 5-7 и 8-10 клас заеха трето място. Ръководител на отборите ни по тенис

на маса, бадминтон и шахмат е Гергана Радковска. Волейболистите, девойки 8-10 клас, с треньор Мая Цветанова са на трето място. Наградите бяха официално връчени на 20 май в зала „Спартак” от заместник-кмета на Плевен д-р Валентин Матеев и отговорника по спортната дейност Тания Митранова.

Честито на първенците и на техните ръководители. Наградите са важни и им се радваме, но най-важно е, че спортуваме.

В@з Буки Веди

ТВОРЧЕСКИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Слепецът...

Тролеят пътува...
Пълен догоре с хора.

Прашно,задушно...

На поредната спирка...
Слепецът сам се качи.

Някой направи му място.
Той седна настръхнал.

Госпожа с жълто елече рече:
- Моля билетче...!

Слепецът извади монети.
Но вместо стотинки - вземаха му левче.

Той се усмихна...
После някак си - тъжно сниши...

Най-вероятно знаеше...
Колко тежи - монета от левче?

Наведох глава.
Нямах очи да погледна - слепеца отсреща.

Що за хора сме ние...?
Човека нещастен да излъжем с пари...?

Що за държава...? Що за жалък народ...?
С цена - равна на левче...!

Яница Г. Кирова 10м СОУ „Иван Вазов”
Трето място, 8 - 12 клас

от стр. 9

стадото на високата могила. Изведнъж той видял на пътеката едно току-що родено сърне. Родила го сърната майка, но стадото и кучетата идвали към нея и тя била принудена да бяга от кучетата към гората. Дядо Пешо не можел да го остави така – куче или лисица веднага щели да го изядат. Завил го в дрехата си и го занесъл у дома. Оста-

вил го в кошарката на шилето, а то веднага го гушнало в топлото си кожухче. Сучело млекце от една коза заедно с нейното яренце. Козата бързо го обикнала и така двете малки бързо пораснали. Израели заедно под зоркия поглед на шилето. После дядо Пешо започнал да ги изкарва със стадото на паша, а те – все заедно, все неразделни.

Но един ден, когато стадото отивало нагоре по ливадите, малкото сърне вдигнало тревожно глава, спряло, отправило взор към шубрака и изведнъж се затичало по страничната пътечка. Тичало, без да се обръща назад и изчезнало в гората. Може би сърната майка е следила стадото, разпознала е чедото си и го е повикала. А то се подчинило на дивия й зов.

Дълго време след това, когато стадото се нижели към зелените могили, се чувало тъжното блееене на шилето. То все още тъгувало и търсело дивото си другарче.

Калина Димитрова Ангелова 3б
СОУ „Иван Вазов”
Трето място, 1-4 клас

ПО СТЬПКИТЕ
НА АПОСТОЛА

ИДЕЯ ЗА
ЛЯТОТО

Разговаряме с Павлин Цонев – учител в СОУ „Иван Вазов”, по повод предстоящия Национален туристически поход „По стъпките на Левски”

- Г-н Цонев, разкажете ни накратко какво представлява тази проява!

- Пешеходният поход Плевен – Карлово се провежда всяка година в навечерието на рождението на Васил Левски – 18 юли. Началото му е още от 1995 година, когато няколко ентузиаста начело с Васил Копчев тръгват от Плевен през Ловеч, Троян, прекосяват Стара планина и пристигат в Карлово. През годините за участие се записват все повече и повече ученици и това налага ръководителят на похода г-н Копчев да потърси за съдействие учители от плевенските училища. При това се търсят хора с възрожденски дух и организационни качества. След 2003 год. участниците се разделят на няколко групи, които ние наричаме лъчи, и от различни изходни точки преминават Балкана, за да пристигнат в Карлово по едно и също време.

- Кои ученици могат да участват?

- Поради по-сериозните преходи и честите промени в атмосфер-

какво се случва, като пристигнете в Карлово?

- Нашият поход е на особена почит в родния град на Левски. На 18 юли от различни краища на града влизаме, подредени в стройни редици. Всеки лъч се води от знаменосец с българския трибагреник, облечени сме в символа на похода – тениските с лика на Апостола, и пеем възрожденски песни. Навсякъде хората ни се радват и ни поздравяват. След като се съберем на централния площад, ни посреща кметът на Карлово и с това започват тържествата по случай рождението на Васил Левски. Те продължават целия ден и ние сме активни участници в тях. Срещаме се с известни изследователи на делото на Левски, научаваме малко известни факти за живота му. Вечерта има тържествена заря-проверка, в която нашите тениски са в челните редици и се открояват на многолюдния площад.

- Вие сте учител по математика. Как се съчетава тя с историята и пешеходния туризъм?

ните условия в Стара планина е желателно походниците да са над 16 години. Освен това, целта на похода е да се оформи у учениците по-сериозна гражданска позиция. Ние търсим хора, които освен да издържат на по-продължителни физически натоварвания, да са по-отговорни и да желаят да научат повече за живота и дейността на Дякона Левски.

- Какво е участието на нашето училище в това родолюбиво дело?

- В интерес на истината, макар че сме най-голямото училище в града, много ми е трудно да намеря ученици, които да съчетават тези разнообразни качества, които изброих. Въпреки това, на няколко пъти са участвали Гергана Атанасова, Катрин Вълчева, Стефан Дундаков, както и Вероника Христова, Кирил Мучев, Борис Костов, Анна Маринова, Виктор Цонев, а от сегашните ни ученици – Румяна Богданова и Иван Павлов от 9 клас. Тази година също има заявен интерес, но много бих желал да ме потърсят и ученици, на които не преподавам и не се познавам с тях. Лесно е да ме открият – в училище или в интернет. От няколко години поддържам сайта <http://pohoda.free.bg>. Там има богат снимков материал, могат да се ориентират. Искрено се надявам да има такива родолюбиви българчета.

- Разкажете повече за похода,

- Малко известен факт от живота на Левски е, че той е бил учител в продължение на почти две години в село Войнягово, близо до Карлово. Там той е учил децата на четене, писане, смятане, провеждал им е занятия по физическа подготовка. Той ги е възпитавал! Така, следвайки неговия пример, аз разбирам мисията на учителя – освен да преподава предмета си, да просвещава учениците си, да им дава пример за родолюбие и обич към природата на България. В тази връзка, за мен е особено вълнуващо да връча грамотите на участниците в моя лъч именно в класната стая, в която Левски е бил учител. Правя го вече три години и се радвам, когато децата също се вълнуват заедно с мен.

- Какво бихте споделили накрая?

- Искам да благодаря на Община Плевен и лично на кмета Найден Зеленогорски, на Българския туристически съюз, Българския лекарски съюз, Общобългарския комитет „Васил Левски”, които от много години помагат на тази национална проява. С тяхна помощ съумявам да поемем част от разходите на учениците и студентите. Имаме огромното желание да намерим още родолюбиви българи, с чиято подкрепа да осигурим пълното финансиране на участието на младите българи в похода.

В@з Буки Веди

За да станеш толкова голям, колкото са големи мечтите ти, ела в СОУ „Иван Вазов“! И като нас ще се научиш:

Да спортуваш

Да танцуваш

Да откриваш светове

Понякога, само понякога да мързелуваш, защото може да сме най-добрите, но **СОУ „Иван Вазов“** ни учи, че **ВИНАГИ МОЖЕ ПОВЕЧЕ!**

Да учиш и да успяваш

Да подадеш ръка на някого в беда

Да списваш вестник

От форума

Защо избрах да уча в СОУ „Иван Вазов“?

Постъпих в „Иван Вазов“ в предучилищна. Оттам имам прекрасни спомени и оттам са моите най-добри приятели. Направих малка пауза, като в първи клас бях в друго училище. Там нямаше дисциплина, добро преподаване и добра атмосфера и затова се върнах. В начален курс ме научиха добре и в момента ми върви много добре :). Точно когато бях малка, недоумявах защо пък точно в „Иван Вазов“ уча, но днес всичко ми харесва - обстановката, модерното, а и учителите са едни от най-добрите :) Избрах това училище, защото тук може да научиш нещо по лесен начин и с добри учители. Обичам моето училище!

Михаела

Аз избрах това училище, защото всичко е така, както бих искал. Тоест, харесвам учителите, организацията е повече от добра... В миналото ми училище всичко беше като в кошмар.

Александър

Много мислих къде да се запиша след 4 клас и избрах училище „Иван Вазов“. :) И съм много доволна! В това училище има всичко желано от ученика! Аз съм много впечатлена от учителите ми, те са много добри и винаги, когато ги помолиш нещо, ще те разберат! :)

Никол

Просто така си реших!

Мирела

За мен училище „Иван Вазов“ е най-доброто училище в града и в света! Аз уча тук от първи клас и съм изключително доволна :). Тук всички ние сме едно голямо и задружно семейство! Заедно се забавляваме и сме вечни приятели! Обичам училище „Иван Вазов“! То е училището на моите мечти! :)

Йоана

Какво ги въртите тия романи ... Почнали сме тука, защото родителите ни са ни накарали, защото уж е добро, а сме останали (ако сме), защото имаме приятели в други училища и сме разбрали, че там е по-зле ... Кратко, точно, ясно !

Христо

Училището, което аз избрах, беше „Иван Вазов“, защото в него има много уверени и умни учители. Аз мисля, че едно от най-прилежните училища в град Плевен е СОУ „Иван Вазов“. Ако искате вашето дете да постигне най-доброто в живота, запишете го в моето училище СОУ „Иван Вазов“.

Константина

УЧЕБНА 2011/2012 ГОДИНА

ПРИЕМ В ПЕТИ КЛАС

СЕДЕМ ПАРАЛЕЛКИ - брой ученици - 182 (сто осемдесет и двама);

Записване на 90 (деветдесет) ученици, завършили IV клас в други училища - от 1 юни до 6 юни.

Необходими документи за записване -

заявление (по образец); удостоверение за завършен начален етап на основно образование - оригинал; удостоверение за преместване на ученик; характеристика

Провеждането на състезания по БЕЛ и математика на 7 и 9 юни.

ПРИЕМ НА УЧЕНИЦИ СЛЕД ЗАВЪРШЕН VII КЛАС

1. ЕДНА ПАРАЛЕЛКА ПРИРОДОМАТЕМАТИЧЕСКИ ПРОФИЛ С ИНТЕНЗИВНО ИЗУЧАВАНЕ НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК:

- ✓ **профилиращи предмети** - информатика, математика, английски език, география и икономика
- ✓ **прием с конкурсни изпити** - тестове по български език и литература и математика;
- ✓ **балообразуване** - оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и математика от удостоверението за завършен седми клас - максимален бал 36.

2. ЕДНА ПАРАЛЕЛКА ПРИРОДОМАТЕМАТИЧЕСКИ ПРОФИЛ С ИНТЕНЗИВНО ИЗУЧАВАНЕ НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК:

- ✓ **профилиращи предмети** - информационни технологии, математика, английски език, физика и астрономия;
- ✓ **прием с конкурсни изпити** - тестове по български език и литература и математика;
- ✓ **балообразуване** - оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и математика от удостоверението за завършен седми клас - максимален бал 36.

3. ЕДНА ПАРАЛЕЛКА ПРИРОДОМАТЕМАТИЧЕСКИ ПРОФИЛ С ИНТЕНЗИВНО ИЗУЧАВАНЕ НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК:

- ✓ **профилиращи предмети** - биология и здравно образование, английски език, химия и опазване на околната среда, информационни технологии;
- ✓ **прием с конкурсни изпити** - тестове по български език и литература и математика;
- ✓ **балообразуване** - оценката от изпита по български език и литература + три пъти оценката от изпита по математика + оценките по математика и биология от удостоверението за завършен седми клас - максимален бал 36.

4. ЕДНА ПАРАЛЕЛКА ХУМАНИТАРЕН ПРОФИЛ С ИНТЕНЗИВНО ИЗУЧАВАНЕ НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК:

- ✓ **профилиращи предмети** - български език и литература, английски език, история и цивилизация, информационни технологии;
- ✓ **прием с конкурсни изпити** - тестове по български език и литература и математика;
- ✓ **балообразуване** - три пъти оценката от изпита по български език и литература + оценката от изпита по математика + оценките по български език и литература и история и цивилизация от удостоверението за завършен седми клас - максимален бал 36.

ПРИЕМ СЛЕД ЗАВЪРШЕН VIII КЛАС

ПРИЕМ С КОНКУРС ПО ДОКУМЕНТИ В ДВЕ ПАРАЛЕЛКИ ПО 26 УЧЕНИЦИ СЪС СРОК НА ОБУЧЕНИЕ 4 ГОДИНИ

1. ЕДНА ПАРАЛЕЛКА ХУМАНИТАРЕН ПРОФИЛ:

- ✓ **профилиращи предмети** - история и цивилизация, английски език, информационни технологии, български език и литература;
- ✓ **балообразуване** - три пъти оценката по история и цивилизация + оценките по български език и литература и английски език от свидетелството за завършено основно образование - максимален бал 30.

2. ЕДНА ПАРАЛЕЛКА ХУМАНИТАРЕН ПРОФИЛ:

- ✓ **профилиращи предмети** - български език и литература, история и цивилизация, информационни технологии, философия;
- ✓ **балообразуване** - три пъти оценката по български език и литература + оценките по история и цивилизация и английски език от свидетелството за завършено основно образование - максимален бал 30.

КЪМ ВАС,
ЧЕТВЪРТОКЛАСНИЦИ

Отминаха 4 години, откакто прекрачихте прага на училището и вече завършвате първия етап на основната образователна степен, и то дни след един от най-прекрасните български празници – 24 май, Ден на българската

просвета и култура и на славянската писменост.

Пораснахте пред очите ни. Превърнахте се в знаещи и можещи, смели и отворени за света момичета и момчета. Заедно с учителките си - Даниела Китева, Евелина Ницова, Мая Декова и Сашка Данговска, преодолявахте трудности и откривахте непознати светове.

Бъдете живи и здрави! Нека ежедневието ви бъде изпълнено с много радост, успехи и слънчеви усмивки! Стремете се към Добротата, защото ви е много необходима в живота! Никога не забравяйте, че човек се учи, докато е жив! Нека науката бъде съществена част от живота ви! Вярвайте в себе си и се борете да реализирате своите мечти!

Началните учители

АНКЕТА

Харесва ли ви училището?

Защо избрахте именно него?

Направихме проучване сред учениците на СОУ “Иван Вазов”. Обикаляхме училището всяко междучасие и разпитвахме съучениците си защо са избрали да учат точно тук през следващите няколко години. Повечето от тях отговаряха с огромно желание, но имаше и такива, които ги беше срам, а може би и страх да споделят това с нас.

Въпреки различните мнения, на първия въпрос никой не посочи отрицателен отговор. Мислим, че това е добра оценка за работата на всички. А колкото до втория въпрос, мнозинството от интервюираните посочиха като отговор профилираните паралелки и дисциплината. По-малка част от тях са избрали училището, защото е близо до домовете им, а останалите - заради това, че повечето от приятелите им учат тук. Много голяма част са тук, защото родителите им са решили така. Имаше и някои доста интересни отговори:

„Ами да, горе-долу ми допада. А на втория въпрос ще отговоря така: Защото на баща ми му хареса вторият етаж.”

„Ооо, да, харесва ми, особено заради пичовете от горните класове! Но избрах това училище, защото се слави с добра репутация и в сравнение с другите е по-добро.”

„Разбира се, че ми харесва! Избрах го, защото е едно от най-елитните училища в града, пък и ми привлича вниманието още в началото, когато го видях за пръв път!”

„Ооо, аз още в началото знаех, че това ще е моето училище! (отговори с голяма усмивка!)

Но най-интересният, който излезе на челна позиция, беше:

„Ами избрах това училище, тъй като една фраза на г-н Митев ме плени. И тя е: „Ние не сме най-добри, но по-добри от нас няма!”

Ива Петрова 8л
Ралица Георгиева 8л

Редакционен екип

Весела Маринишева, Александра Стоянова, Кремена Мишел

Моника Маринова, Михаела Коларска, Венеция Вълчева, Никола Цанкова, Велина Костова, Ралица Георгиева, Памела Дилова, Моника Александрова, Велислава Кучева, Вилияна Якимова, Симона Николаева

Предпечат – Йончо Йончев

Консултант – Радинка Иванова

артвижън
РЕКЛАМА

ПРОИЗВОДСТВО
РЕКЛАМИ
ОБЕМНИ БУКВИ
СЕННИЦИ
ТЕНТИ
ВЕТРОУПОРНИ ЗАВЕСИ

www.artvision.bg

